

I sommersol ved den hvide hest

Når Vorherres sol så pudset og så fin
i himlens blå terrin
sin stråle slår,
bort fra stadens larm du straks på timen må,
med stok og sømsko på
opad det går!

I sommersol ved Den Hvide Hest
bag alperosernes flor,
hvor muntert fuglene synger,
der glemmer du alt, hvad der tynger!
Her fejrer somren sin bryllupsfest
med denne dejlige jord,
du dit sind, dit hjerte forynger,
thi her din kærlighed bor!

Rig og fattig, ung og gammel, det er et,
og det er ligefedt,
om de har råd.
Alle må de op og kigge lidt, for her
er de jo himlen nær -
det er da no'et!
I sommersol ved den hvide hest ...

Elsker du en pige og hun også dig,
så tag og overvej,
kom op og se!
Når en pige rækker munden til sin ven
på stedet smelter den
evige sne!
I sommersol ved den hvide hest ...